

Beste leden,

De vakantie is voorbij en iedereen is weer aan de slag. De voorbije twee weken hebben we heel wat vergaderingen gehad. Daar werden opvallend veel vragen gesteld over de algemene politieke situatie en die van de federale regering in het bijzonder.

In bijlage vindt u wat ik denk over Leterme I. Een scherpe analyse, gebundeld in 7 rubrieken. **7 hoofdzonden** als het ware. Het hadden er meer kunnen zijn, ik heb geprobeerd te selecteren.

Als ik zo scherp ben, dan is dat vooral omdat ik denk dat nog nooit een regering op zo korte tijd zo'n zware hypotheek op de toekomst heeft gelegd. Een hypotheek die onze welvaart in het algemeen bedreigt, maar die daardoor ook tot meer ongelijkheid, tot meer onrechtvaardigheid leidt. Meer dan genoeg redenen om dat in alle duidelijkheid te veroordelen.

Op één van de debatten van de voorbije dagen zei iemand : "we dachten dat we goed bestuur zouden krijgen, maar ze hebben ons vooral goed liggen gehad". Ik kan alleen maar vast stellen dat deze ongenueanceerde uitlating erg dicht bij de waarheid komt.

'Alleen als we de toekomst zelf vorm geven, moeten we die niet ondergaan', was mijn slogan toen ik nationaal voorzitter werd. Ook nu als senator en voorzitter van **sp.a** West-Vlaanderen, word ik er onpasselijk van, geconfronteerd te worden met een regering die veeleer naar het verleden kijkt en ons geen enkel project aanbiedt.

Ik hoop in elk geval dat de lezing van deze 7 hoofdzonden jullie aandrang om er flink tegen aan te gaan, opnieuw aanscherpt !

Kameraadschappelijk,

Johan Vande Lanotte
Voorzitter **sp.a** West Vlaanderen

1. DE LEUGEN VAN 1 MILJARD EURO

Begin juli was alle aandacht gericht op de fatale deadline van 15 juli. De regering leek wel verlamd (en was dat ook ten andere). Maar zo'n imago wou de regering natuurlijk niet. Dus organiseerde ze een begrotingscontrole om duidelijk te maken dat ze in staat was beslissingen te nemen. En zo geschiedde: op 9 juli kondigde de regering Leterme trots aan dat ze een begrotingscontrole had gehouden en zowaar zelfs 100 miljoen euro over had.

Eerste opmerking: de pers heeft nooit de gedetailleerde documenten van die 'begrotingscontrole' gekregen. Meer nog: ook aan het parlement is die aangepaste begroting nooit voorgelegd, alhoewel ze door de Kamer gestemd moet worden.

Wat is er nu echt gebeurd? De regering heeft de dagen voor de 'begrotingscontrole' alles opgeteld en afgetrokken en hier een daar een beetje uitgezuiverd. Nog voor de echte beslissingsronde was het duidelijk dat ze ongeveer 1 miljard euro tekort zouden komen.

Een belangrijk element hierbij was de nota van het schatkistcomité van 27 juni 2008. Het schatkistcomité bestaat uit onafhankelijke experts van de administratie. Iedere maand ramen zij op basis van de reële inkomsten, de verwachte ontvangsten. In de nota van het schatkistcomité van 27 juni 2008 ramen zij de groei van de ontvangsten op 5,44 %, wat neerkomt op een verwachte jaarontvangst van 95,7 miljard.

Zoals gezegd, deze nota is gezaghebbend. De regering wijkt er normaal gesproken dan ook niet van af, tenzij op basis van ernstige discussies en gesprekken met de betrokken ambtenaren. Niets daarvan gebeurde, wel integendeel. Zonder enige motivatie op te geven ('de regering heeft zich gebaseerd op een grondige studie van de economische situatie' was de summiere, zo niet belachelijke argumentatie), werden de inkomsten op één dag tijd met meer dan 1 miljard euro verhoogd.

De inkomsten zijn tijdens deze zogenaamde 'begrotingscontrole' arbitrair geraamd op 96,7 miljard euro, of een stijging met 6,58% tegenover 2007.

Een echte begrotingscontrole dient om eerst de cijfers te actualiseren en vervolgens oplossingen te zoeken voor een eventueel tekort. Dit kan door uitgaven te schrappen of nieuwe inkomsten te vinden. Over zo'n maatregelen zou deze regering het nooit eens worden. Ze hebben dan maar 1 miljard euro verzonnen. De bevolking werd voorgelogen dat de regering een begrotingscontrole uitvoerde, terwijl ze gewoon inkomsten heeft gefantaseerd. 'De leugen van 1 miljard euro', is dus geen holle slogan, maar jammer genoeg bittere realiteit.

Wil men controleren of dit oppositetaal is en dus schromelijk overdreven? Ok! Dat de belangrijkste ambtenaren van het schatkistcomité naar het parlement komen en daar de nota van 27 juni aan het parlement geven. Oordeel dan zelf.

2. WANHOOP IN AFGHANISTAN

Op 25 september 2006 titelt De Standaard: "**sp.a** is terughoudend over het sturen van extra Belgische soldaten naar Afghanistan". Une fois n'est pas coutume, maar de titel geeft goed de realiteit weer.

Al sinds september 2005 werd binnen de paarse regering aangedrongen om de Nederlandse troepen in Afghanistan te versterken. Vooral Karel De Gucht stuurde daar op aan. Alhoewel niet in de regering was ook CD&V grote voorstander: Balkenende zat met de operatie Afghanistan erg in de problemen en CD&V wou hem een handje toesteken. Ze hoopten dat ook de Duitse kanselier Angela Merkel dat zou doen – wat niet gebeurde. Voor de VLD en zeker voor Karel De Gucht was het een gelegenheid om van de stempel van Louis Michel af te raken. Van Louis Michel vonden ze dat hij te weinig de klassieke paden bewandelde en dat hij te anti-Amerikaans was. Dat kon met de operatie Afghanistan-bis gewijzigd worden. De Gucht vond in **sp.a** nooit een bondgenoot voor deze plannen; Pieter De Crem bleek een welkome partner te zijn.

Voor alle duidelijkheid: we waren reeds actief in Afghanistan, met name het bewaken van de luchthaven van Kaboel. Het voorstel om bijkomende troepen, nu naar het Zuiden, te sturen, is ter discussie gekomen in september 2005 (toen ik zelf nog vice-premier was – wij hebben het geblokkeerd), in december 2005 (toen heeft Freya het tegengehouden) en in september 2006 (toen hebben Freya en ikzelf als voorzitter gezegd dat ze er gewoon niet meer mee moesten afkomen, want dat het nee bleef). De nieuwe beslissing is dus geenszins een beslissing in het verlengde van het beleid dat we mee bepaald hebben.

Waarom waren we er tegen ? Zeker niet omdat het te gevaarlijk is. We hebben ingestemd met een missie naar Libanon, en die was zeker niet van gevaar ontdaan. We hebben ingestemd met de eerste missie Afghanistan en ook die was (en is) niet risicoloos. Die missies hadden evenwel een doelstelling die we deelden: een neutrale zone creëren en in stand houden. Het was een missie gericht op peace-keeping, peace-enforcing.

De bijkomende missie naar Afghanistan heeft geen doelstelling die we delen. Hoe men het ook draait of keert, het essentiële verschil met de eerste fase is dat België – minstens indirect - betrokken wordt bij de actie “enduring freedom” van de Verenigde Staten. Met andere woorden, België loopt het risico meegesleurd te worden in de oorlog tegen de taliban die de VS nu al jaren vruchteloos voert. Een oorlog die overigens de taliban enkel versterkt heeft.

Een leger zal soms geweld gebruiken maar de doelstelling is niet een oorlog te voeren tegen bepaalde groepen, maar wel stabiele vrede opbouwen. Zo'n opdracht is een humanitaire opdracht en dat is geen scheldwoord. Dat zeggen wij uit ethische redenen, omdat we altijd al zeer koele minnaars van militair geweld zijn geweest. Bovendien hebben militaire operaties zoals de Belgische in het zuiden van Afghanistan de laatste vijftig jaar altijd tot een omgekeerd resultaat geleid. Of het nu de VS in Vietnam of de Sovjetunie in (jawel) Afghanistan betrof; het was telkens een mislukking over heel de lijn, met een dictatuur tot gevolg. België moet zich daar , zoals het onder paars deed, van distantiëren, ook al krijgt het dan kritiek op de grote diplomatieke fora. De regering Leterme doet dat niet en volgt de militaire, tot mislukken gedoemde, strategie van de VS. De VLD van De Gucht en Somers vernietigt daarmee, via Pieter De Crem, de onafhankelijke lijn die Louis Michel, door ons sterk in de rug geduwd, waar heeft gemaakt.

Persoonlijk vind ik dat één van de ergste vaststellingen van het voorbije jaar. Dramatisch ook: mensen zullen gewond worden of gedood. Dit is op zich al erg. Het zal bovendien gebeuren omwille van een onrealistische en onnodige oorlogsvoering. Dat is niet alleen erg, dat is wraakroepend.

3. DE CONSUMENT IN DE KOU

In november 2007 publiceerde de Vlerickschool een studie over de voedingsprijzen. In die studie verklaarde de overgrote meerderheid van de handelaars dat ze de voedingsprijzen in België meer dan verantwoord zouden laten stijgen. ‘Omdat de regering er toch niet zou tegen optreden’. Dat verklaarden ze letterlijk in die studie. Achteraf is dat ook waarheid gebleken : de voedselprijzen zijn in België meer gestegen dan kon verantwoord worden door de evolutie van de kosten en dus meer dan in de andere landen.

Jarenlang had België een inflatie die lager was dan de eurozone. In juli 2008 (laatste officiële cijfer) heeft België het op één na hoogste inflatiecijfer (5.9%) . Het gemiddelde van de eurozone was 4 procent, het cijfer voor Nederland 3 procent, voor Duitsland 3,5 procent, voor Frankrijk 4 procent. De energieprijzen in België stegen volgens Eurostat op 1 jaar met 24,5 procent, de Nederlandse energieprijzen met 4 procent!! Zijn de grondstoffen die Nederland, Frankrijk en Duitsland voor voeding en energie kopen dan zoveel goedkoper dan de Belgische? Uiteraard niet.

De Belgische regering, verdeeld over alles en nog wat, raakt het gewoon niet eens over hoe ze kan optreden. Volgens de regering is de enige goeie oplossing: meer concurrentie. Soms is dat zo: in de telecomwereld zijn de prijzen door de concurrentie effectief gedaald. Maar die vlieger gaat pas op als er concurrentie mogelijk is, niet bij een feitelijk monopolie. Als de concurrentie beperkt wordt, worden er woekerwinsten gemaakt.

Vooraf in de energiesector is de markt niet vrij (winst Suez + 20% eerste helft 2008). Daarom heeft bijvoorbeeld de Duitse regering beslist dat iedere stijging van de energieprijzen moet voorgelegd worden aan een controleorgaan. Stijgingen worden enkel aanvaard als bewezen wordt dat ze absoluut noodzakelijk zijn. Met andere woorden : zolang de concurrentie niet optimaal speelt, is er een waakhond die zorgt dat niet eerder wat kan gebeuren. In het parlement heeft **sp.a** dat vaak voorgesteld. VLD en CD&V willen er niet van weten. "Aan Electrabel zeggen dat ze hun prijsverhogingen niet mogen doorvoeren, zonder ze eerst te rechtvaardigen ? Puur communisme", vindt Van Quickenborne dat ! Alleen de concurrentie kan ons helpen. Ook al bestaat ze niet...

Merkwaardig dan toch wel, hoe de regering reageerde op de bankinteressen. Verschillende banken wilden de interesten verhogen. De regering liet het niet toe. Minister Reynders vaardigde een besluit uit, waardoor de maximale rente op 4,25 % kwam, amper 0,25% hoger dan ervoor. Nochtans wilden verschillende banken meer geven. Nu moest plots geen concurrentie meer spelen, maar moest de overheid ingrijpen. Reynders liet dus de hogere interesten niet toe.

U hebt het goed begrepen. De prijzen beperken die de consument betaalt voor voeding en energie, daar past de regering voor. De rente beperken die de belegger krijgt, daar heeft de regering wel oren naar. Met andere woorden: als het de grote bedrijven goed uitkomt, treedt de regering op. Als het de consument goed zou uitkomen, doet de regering niets. Dan hoeft het niet te verbazen dat de minister die de concurrentie preekt, fier als een gieter met een 'i phone' pronkt en toelaat dat al wie deze nieuwe gsm wilt kopen een abonnement met Mobistar moet nemen. Koppelverkoop heet dat.

De bescherming van de consument is geen hoofdbekommernis meer van de regering, zo veel is duidelijk. De inflatie bestrijden, zoals ieder land probeert te doen, doet Letermé I gewoon niet. De hoge inflatie kost iedereen geld. En verzwakt onze economie. En leidt tot extra besparingen. Kortom : is onrechtvaardig. Letermé I trekt zich dat niet aan.

4. RECHTVAARDIGHEIDSAGENDA CD&V : DEEL I

Verkiezingen leiden meestal tot grote beloften. Zeker over belastingen. Voor de verkiezingen van 2007 was het niet anders. CD&V en VLD sloegen ons met miljarden belastingsverlagingen om de oren. Tijdens de campagne heb ik daar fel tegen gereageerd. De VLD heeft overigens zijn programma aangepast, omdat ze onze kritiek niet kon pareren. De CD&V niet. Zij beloofden een verhoging van de belastingsvrije som. Dit wil zeggen: het bedrag dat je verdient en waarop je geen belastingen betaalt, gaat naar omhoog. Op zich verdedigbaar.

Kandidaat-premier Letermé ging zijn voorstellen voor deze verandering toelichten op het Rerum Novarum feest in mei 2007. Hij had het over een rechtvaardigheidsagenda. Hij benadrukte bovendien – terecht - dat een aantal categorieën in de maatschappij extra ondersteuning moesten krijgen. Letermé sprak onder andere over mensen met een blijvende handicap; mensen dus die voor de rest van hun leven van een uitkering moeten leven. Volgens Letermé zou door de verhoging van de belastingsvrije som en het afschaffen van een pak aftrekken, gepensioneerden en gehandicapten hun inkomen zien stijgen.

Zoals gezegd hebben wij daar in de campagne onmiddellijk op gereageerd. We waren er zeker van dat met hun voorstellen gepensioneerden en gehandicapten niets zouden bij krijgen, wel integendeel. De CD&V reageerde furieus en herhaalde nog eens haar beloften: gepensioneerden en gehandicapten zouden door de verhoging van de belastingsvrije som meer inkomsten hebben.

Ondertussen zijn we een jaar verder. Er is een minimale verhoging van de belastingsvrije som gestemd. En wat blijkt: de verhoging geldt niet voor gepensioneerden en ook niet voor gehandicapten. **sp.a** heeft in het parlement voorgesteld dat wel te doen. Dit leidt niet noodzakelijk tot meer uitgaven. Er kon ook voor gekozen worden om de enveloppe beter te verdelen. Ons voorstel werd weggestemd door de meerderheid. Gepensioneerden en mensen met een blijvende handicap worden dus gestraft omdat ze niet meer geactiveerd moeten/kunnen worden.

De paarse regering heeft voor gehandicapten enkele verhogingen doorgevoerd. Niet genoeg, denk ik, en we hadden meer moeten doen. Ik denk dat we dat moeten durven toegeven. Maar wat nu gebeurt,

gaat veel verder: gehandicapten en gepensioneerden worden gewoonweg uitgesloten van een sociale maatregel en dat ondanks de hevige beloftes van de CD&V.

Dat de CD&V haar beloftes niet uitvoert is niet alleen in het communautaire de regel, ook op sociaal vlak, realiseert ze niet wat ze beloofde. De schaarste aan middelen kan niet als excuus gebruikt worden, het is gewoon van niet willen.

5. RECHTVAARDIGHEIDSAGENDA : DEEL II

Niemand betaalt graag belastingen. Maar iedereen weet wel dat zonder belastingen onze welvaart achteruit gaat en de onrechtvaardigheid toeneemt. "No civilization without taxation".

Omdat het sowieso een "last" is, is het belangrijk dat die lasten eerlijk verdeeld worden. Nog belangrijker is dat deze eerlijk verdeelde lasten ook effectief geïnd worden. In België is dat sinds jaar en dag een moeilijke zaak.

Als minister van Begroting heb ik heel vaak op deze nagel gehamerd. De eerste hinderpaal was het hebben van cijfers: hoe werden belastingen geïnd? Pas in 2004 kregen we een overzicht dat enigszins betrouwbaar was.

Daarna was het nodig na te gaan, wat de oorzaken van niet-inning waren en waar die zich voordeden. Al heel vlug werd duidelijk dat er grote verschillen waren tussen de verschillende directies. Wie zijn belastingen niet betaalde in de directie Gent of Brugge werd veel strakker opgevolgd dan wie dat niet deed in Charleroi. Een bedrijf dat niet betaalde, kreeg in Antwerpen en Brussel veel minder last dan in Leuven of Brugge.

Er werden werkgroepen opgestart, voorbeelden opgesteld hoe het wel moest, en zéér zéér geleidelijk stelden we een kleine verandering vast. U merkt dat ik niet euforisch doe over de resultaten, maar de situatie werd toch opgevolgd en er evolueerde toch iets.

Vandaag de dag zijn de staatssecretaris voor Begroting en de minister van Financiën Franstalig. Daar bovenop is Carl Devlies staatssecretaris, bevoegd voor Fiscale fraude. Eerlijkheidshalve mogen we er niet vanuit gaan dat hij eigenlijk meespeelt. Hij is ten slotte al staatssecretaris en dat moet volstaan. Ik hoor het Didier Reynders zo zeggen.

Resultaat: er zijn geen werkgroepen meer die de inningsverschillen opvolgen. Nochtans zijn de verschillen groter dan ooit. Ik beperk me tot één cijfer, al zijn er veel en gaan ze allemaal in dezelfde richting. Ieder ontvangstkantoor moet proberen bij niet-betaling en na een automatische aanmaning, actie te ondernemen. Dat kan verschillende vormen aannemen, daar zijn instructies voor. Als dat niet gebeurt, blijft een dossier in code 1.

In mensentaal wil dat zeggen dat er na één jaar niet enkel niet betaald is, maar ook dat er door de administratie onvoldoende actie is geweest om wel tot betaling te komen. Hoe hoger het percentage codes 1, hoe meer niet-betaalde dossiers zijn blijven liggen. In Vlaanderen bedraagt het percentage op 31 mei 2008 tussen 6,53 % (Antwerpen) en 11,67 % (Leuven), in Wallonië tussen 25,99 % (Namen) en 46,62% (Charleroi).

Terwijl CD&V en NVA in alle toonaarden bezig zijn over transferten en over niet-toegeven, brengen ze een nieuwe en zeer onrechtvaardige transfert op gang : de transferten van zij die – terecht - door de administratie wel worden aangemaand om tot betaling over te gaan, naar zij die door de administratie systematisch met rust gelaten worden. Staatssecretaris Devlies zit er bij en kijkt ernaar. En ondertussen gaat Yves Leterme met Didier Reynders naar Standard kijken...

6. DE VETTE VIS

Het zijn harde tijden geweest de voorbije maanden, toch voor redelijke mensen die verandering wilden. We werden geplet tussen vendelzwaaiende Vlamingen die alles gingen veranderen en dat niet konden omdat die onnozele Walen niet mee wilden enerzijds en een groep mensen die alles wat staats hervorming is, belachelijk vinden, anderzijds. Tussen al dat geweld is **sp.a** zowaar de enige partij geweest die de voorbije maanden een duidelijk standpunt over die staats hervorming heeft ontwikkeld: een staats hervorming waarbij gewesten en gemeenschappen de kans krijgen om te investeren in onderwijs, opleiding, werk, leefmilieu, enz en een federale overheid die in hoofdzaak zorgt voor betere pensioenen, een solidaire gezondheidszorg en een rechtvaardig buitenlands beleid.

België heeft zo'n hervorming nodig. Niemand is gebaat met de al lang achterhaalde ideeën waar NV-A en ook CD&V nog altijd mee rondzeulen en die er op neer komen om op zoveel mogelijk terreinen zoveel mogelijk symbolisch belangrijke bevoegdheden te regionaliseren. Regionalisering als een doel op zich. Zo'n hervorming hebben we niet nodig. En eigenlijk weten ook CD&V en NVA dat, maar electoraal is het beter dat niet te zeggen, dus houden ze hun retoriek aan: een vette vis, ongeacht welke soort, of die vers is of niet, of we er beter van worden of niet.

Misschien is dat het grootste verwijt aan deze regering en aan de CD&V in het bijzonder : om stemmen te winnen hebben ze bewust een onrealistische en nutteloze hervorming als een strijdpunt gesteld. Nu proberen ze via allerlei gekonkel niet te laten blijken dat die hervorming er niet zo vlug zal komen, om ook in 2009 die stemmen te houden.

Wie stemmen wint, moet er iets mee doen. Beslissingen nemen, desnoods compromissen maken, maar er toch iets mee doen. In onze recente Belgische geschiedenis hebben we ooit Tindemans gekend die dat niet deed. Hij verzamelde stemmen en deed er niets mee, behalve de volgende keer weer stemmen halen. Finaal zat het land na zo'n vijf jaar aan de rand van de afgrond: er was geen staats hervorming en sociaal economisch boerden we razendsnel achteruit. De regering Leterme herhaalt dit: dezelfde slachtofferrol, dezelfde voortdurende crisissen, dezelfde onmacht om sociaal-economische problemen op te lossen.

Na Tindemans kwamen Martens, Dehaene, Verhofstadt. Om de puinhoop op te ruimen. Wie komt na Leterme ?

Die vraag zal zich vlug stellen: enkele dagen geleden verklaarde Didier Reynders, Vice-Premier en minister voor Institutionele Hervormingen, dat hij geen tijd had voor vergaderingen over ... Institutionele Hervormingen. Hij is er wel minister van! Heeft de Eerste Minister gereageerd en Reynders terug gefloten? Neen. We weten daarmee nu ook zeker dat de Eerste Minister niet meer de leider van zijn regering is. Dat er geen leider van die regering is. Dat er eigenlijk geen regering (zijnde een ploeg die regeert) is.

7. BART SOMERS, 5 SEPTEMBER 2008, "WE MAKEN HET LAND KAPOT"

Het is niet onbegrijpelijk dat voorzitters van de meerderheidspartijen het beleid van de regering verdedigen en voorzitters van de oppositie het aanvallen. En dat ze allebei wat overdrijven.

Enkele weken geleden kregen we het zoveelste bewijs dat deze regering het anders ziet. In een vrijmoedig interview met De Morgen zei Bart Somers, voorzitter van de VLD : "We maken het land kapot". Scherpe analyse voorwaar. Eigenlijk hoopt hij dat de boodschap is : "de CD&V maakt het land kapot en dus kun je beter niet meer voor hen stemmen in 2009, zodat wij het dan weer voor het zeggen hebben". Maar dat kan hij niet zomaar en dus is zijn boodschap een beetje verbloemd. Maar jammerlijk genoeg juist: deze regering maakt het land kapot. Of juist : de regering vernietigt de welvaart van ons allemaal in een razendsnel temp.

Een regering kan foute beslissingen nemen, dat doet iedereen wel eens. Ze moet wel een visie hebben, een project voor de toekomst. Deze regering heeft dat niet. Het enige wat telt is hoe de meerderheidspartijen de verkiezingen van 2009 halen. Daarom vermijden ze beslissingen te nemen;

zeggen ze dat BHV in het parlement moet gestemd worden, (maar maken ze afspraken met de Franstaligen dat ze een belangenconflict moeten invoeren zodat er voor juni 2009 niets gebeurt); wordt een dialoog van gemeenschap tot gemeenschap opgestart; veinzden ze een begrotingscontrole, enz. Bovendien is iedere minister bijna openlijk campagne aan het voeren. In het zog van de premier die dat eerder al in Vlaanderen deed en ook nu op federaal vlak een maandenlange campagne zal voeren. Al mag ze niet als campagne bestempeld worden. Zo maakt deze zogenaamde regering inderdaad het land en zijn welvaart kapot.

Socialisten moeten altijd naar de toekomst kijken en die zelf vorm geven. De sociale en ecologische uitdagingen aanpakken, zorgen voor veiligheid en samenhang, welvaart opbouwen en die eerlijk verdelen. Vandaag de dag is keiharde oppositie tegen de non-regering, de enige manier om die toekomst zo goed mogelijk te vrijwaren. De komende maanden zal dat onze taak zijn : zelf een project voor Vlaanderen en het toekomstige Vlaamse parlement uitwerken en tegelijkertijd de negatieve stroom waar Leterme I ons in brengt met alle democratische middelen bestrijden. Ook met verkiezingen als het moet. Immers: als de federale regering toch alleen maar bezig is met het kiesresultaat dat de meerderheidspartijen zullen halen bij de volgende verkiezingen, kunnen die er beter maar zo vroeg mogelijk komen.

Johan Vande Lanotte